

„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.”

Teljesítem feladatomat?

Sosem voltam oda a kötött imákért, de van egy, ami nagyon kedves a szívemnek, és azt hiszem, hozzá tud járulni ahhoz, hogy mindannyian a világ világossága lehessünk. Sokan ismerik, de nem sokan gyakorolják az „*Uram, tégy engem a te békéd eszközévé*” kezdetű imát. Egyesek Szent Ferenchez kötik, bár nem bizonyos, hogy tőle ered, mindenesetre az ismeretes, hogy Teréz anya és munkatársai naponta elimádkozták. Nekik sikerült világítaniuk a nyomorban. Most nem másolnám be ide magát az imát, ami kiváló napindító (mindenkit bátorítok, hogy keresse meg), hanem inkább mintegy esti lelkiismeret-vizsgálati kérdéseként tenném fel a benne elhangzó kéréseket:

A béke eszköze voltam? Szeretetet vittem oda, ahol gyűlölet lakik? Megbocsátást oda, ahol sértés? Egyetértést oda, ahol széthúzás van? Igazságot oda, ahol tévedés van? Hitet oda, ahol kétely? Reményt oda, ahol kétségbeesés van? Örömet oda, ahol szomorúság van?

Igyekeztem-e vigasztalni ahelyett, hogy vigasztalást várnék másoktól? Törekedtem-e másokat megérteni, ahelyett, hogy megértést követeljek magamnak? Szerettem-e inkább, mint szeretetet igényeltem?

Ha ezeknek megfelelően élünk, tanúságot tehetünk Isten jóságáról. Megpróbálom-e a jót meglátni az embertársamban? Egyáltalán emberszámba veszem-e? Vagy azt keresem, hogy miért utasíthatom el a segítséget, hogyan zárhatom ki a felebarátságból? Az irgalom megoldást keres, nem kifogásokat! Irgalmas az, aki nem úgy bánik a másikkal, ahogyan megérdemli, hanem jobban! Ha folyamatosan mások hibáit hangsúlyozzuk, megfelelünk feladatunkról: ha valami rosszat látsz, akkor itt a feladat: ellensúlyozd! Ismerjük fel, amikor világosság helyett sötétséget viszünk mások életébe!

Nagybán Piroska